

[Τοῦ Αἰγαίου
Γεωμποριῶ]

*Eἰς τὸ φύλλον αὐτὸν τελειώσει σχεδόν τὸ Ε' περδάλιον τῆς «Δολοφοργημένης». Ἐδα-
βάσατε δηλοδὴ ἀστεῖν μέρος μέχει σήμερον,
ὅπει νὰ εἰσθείει οὐδὲν νὰ ἀπαγίγηται ἐπὶ
τοῦ ἔρωτήματος τοῦ βασισθέντος ἐπὶ τοῦ
κυνιθεοργήματος διαγωνισμοῦ : — «Ποίος
εἶναι ὁ δολοφόνος» :*

*Τὴν προθεσμίαν διὰ τὰς ὑπαντήσεις
παρατείνομεν μέχει τῆς 10ῆς προσεχοῖς
μηνὸς «Ἀπριλίου», διὰ τὰ προλάβουν καὶ οἱ
τοῦ ἔξωτερουν νὰ ἀποτελέσουν τὰς λύσεις
τοῦ.*

*Τοὺς δρόους τοῦ διαγωνισμοῦ, τοῦ δ-
πειου τὰ δάσα εἶναι ἄσφυντα καὶ πολυ-
τελῆ, ὅταν δρός εἴσῃ τῆς 17ῆς οὐδίᾳ
τοῦ φύλλου, εἰς τὸ ἔξωφύλλον, δόπον καὶ
τὸ δεκτὸν τῆς ἀπαντήσεως.*

*Ἐποπλάνωστε λοιπὸν καὶ ἀπαντήστε τὸ ταχύτερον. «Η κτήσις καὶ ἡ
ἀπονομὴ τῶν δάσων θὺ γίγνεται ἀμέσως, παροντεῖς τῶν λυτρῶν καὶ συντροφαῖς
μας εἰς τὰ γυαφεῖα μας.*

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγούμενον)

«Ο Λεκός ἐστίν τοις τ' αὐτοῖς του.

— «Ἀκούσατε πατήματα ; ρώτησε διεργονοδίκης

— Ναί, ἀπήντησεν ὁ Λεκός. Εἴνε κανένας ἀπ' τοὺς ἀνθρώπους
τῆς ιπτηρίας σας ;

— «Οχι. Υπονομάζουμα πᾶς κάποιος πήδησε στὸν κήπο για νὰ
ρθῇ κάτω ἀπὸ τὸ παράθυρο καὶ νὰ κρυψακούσῃ.

Ο Λεκός δὲν περίμενε περισσότερο. Σανώθηκε, ἀνοίξει τὸ παρά-
θυρο καὶ κύνταξε ἔξω. Ο κήπος ήταν βυθισμένος στὸ σκότος καὶ
στὴ σιωπὴ. Κανεὶς δὲν ἐφαίνετο, δὲν ἀκούγονταν τίποτε τὸ ὑπόποτο.

— Θά γηται καρποί γάτα, εἰπεν ὁ Ιάτρος Ζαντρόν.

— Τισώς, ψιθυρίσων συγχρόνως διά πάτερ Πλαντάς καὶ ὁ Λεκός,
οἱ δοποὶ ξανακάθησαν στὸ τραπέζι, καὶ ἔκλεψαν τὸ παράθυρο.

Η ουκιτησίας συνεχίσθη.

Ο Λεκός κατέπαραστε στοὺς δύο συνομιλητάς του πώς ἀκριβῶς
συνέβη ἡ δολοφονία. «Ἀφγείτο τὰ πάντα ἐν λεπτομερεῖς τοις νά πα-
ρεταστοις εἰς τὴν ἐπαυλιν κατὰ τὴν ὥραν τοῦ ἐγκαλήματος.

Ο Ιάτρος Ζαντρόν διέταψε τὸ ἄκρων μὲν θυμασιόν.

Ο πάτερ Πλαντάς ἐτριψε τὰ χέρια του μὲ ίκανοποίησι, κατα-
νεύων διὰ τῆς κεφαλῆς καὶ ψιθυρίζων :

— Ναί... ναί... ετο... ἀκριβῶς !

— Ο δολοφόνος, συνέβιεν ὁ Λεκός, ἔθραυσε τὰ πάντα στὸν
ἐπαυλι καὶ για νὰ νομίσουμε πῶς οἱ δούσται ήσαν πολλοί, συμμο-
ρία δόλοκληρος, ἀλλὰ καὶ για κάποιον ἄλλον λόγο. Ἐρευνούσας λυ-
σασμέναν τὴν βρῆ κάτι καὶ τὸ κάτι αὐτὸν δὲν τὸ βρήσκε.

— Βεβαίως δὲν τὸ βρήσκε ! εἶπε καὶ ὁ πάτερ Πλαντάς.

— Ο δολοφόνος ἀναγκάστησε νὰ φύγῃ τὴν τελευταία στιγμὴ τα-
ραχημένος, γιατὶ εἰδεῖς ἀπὸ τὸ παράθυρο ἔναν ἀνθρώπο νὰ περιη. Ο
ἄνθρωπος αὐτὸς ήταν ὁ Κουβράντες, ὁ δοποὶς ἐγύριζε ἀπὸ τὸ δά-
σος δουκού εἰς τὴν παγίδα.

— Ακριβῶς ! ἐτόνεστον ὁ Πλαντάς.

— Ερήκαστο σήμεραν μιὰ πετούτα, τὴν δοπιά κανεὶς δὲν πρό-
σεξε. «Ἐπ' αὐτῆς ὑπῆρχαν ἔγχη ποὺ μ' ἔπεισαν διτὶ δολοφόνος
ἄλλες τὴν μαρφή του πρίν φύρι.

— Υπέροχα ! ἐκράγανεν ὁ πάτερ Πλαντάς.

— Εξαφανία ἀκούστηκαν πάλιν στὸν κήπο ὑπόπτα τοιξι-
ματα.

Ο Λεκός ἐνῷ μιλοῦσε, εἶχε συγχρόνως καὶ τὴν προ-
σοχὴ του στραμμένη ἔξω.

Κι' ἀξαφόνα, χωρὶς νὰ πῆ λέξη, μ' εὐκινησία γάτας
ποὺ τρέχει ν' ὁράζει τὸ ποντίκι, πετάχτηκε στὸ παράθυρο
κι' ἀπὸ καὶ πήδησε στὸν κήπο.

Ο πάτερ Πλαντάς κι' ὁ δοκτώρ Ζαντρόν ἀκούσαν τὸν
κρότο του πεσόματος κι' ἔπειτα μιὰ φωνὴ πνιγμένη, βλα-
στήμεις καὶ τὸ θόρυβον ἀνθρώπων ποὺ πλένουν. «Ἐποτεῖν
στὸ παράθυρο.

Κάτω ἀπ' τὴν ἀστροφοργῆγα τῆς ἥσυχης νύκτας κατόρ-
θωσαν νὰ διακρίνουν ἀνάμεσα στὰ ἄνθη καὶ στοὺς θά-
μους; τοὺς κήπους δυὸς σκιές μπλεγμένες ποὺ κουνούσαν μὲ
μιανά τὰ χέρια τους. Κάτω τόσο ἀκούγονταν ὃ ὑπόκορος
χτύπεις μιᾶς γροθῆς ποὺ ἔπεφτε μ' ὄρη καὶ μὲ δύναμι.
Διεξήγετο ἀσφαλῶς πάλι.

Σὲ λίγο οἱ δύο σκιές ἔγιναν μιά, κατόπιν πάλι χωρί-
στηκαν για νὰ ανανεωθοῦν σὲ λίγο. Κυλίσθηκαν πάλι
κάτω μά ἡ μιὰ ἀπὸ αὐτές ξαναστράθηκε.

Η ὁρθὴ σκιά, ποὺ φαινόταν πᾶς ήταν τοῦ ἀστυνομί-
κου, ἐσκυψε ποδὸς τὰ κάτω, κι' ἡ πάλη ξανάρχισε μὲ νέα

ΑΙ ΣΘΗΜΑΤΙΚΟΤΑΤΟΝ ΚΑΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΔΕΣ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ

Η ΔΟΛΟΦΟΝΗΜΕΝΗ

λύσσα. Η περιμένη χάμιτ σκιά ἀγωνιζόταν μὲ τὴ
δύναμι τοῦ δένει η ἀπελπισία. Γροθές, κλωτσιές
ἀκουγόντουσαν συνοδευόμενες μ' οὐρλάσματα καὶ
μὲ κραυγές πόνου.

Γιά μιὰ στιγμὴ ἡ σύγχιση εἶται τέοια, ώστε δια-
πλαντᾶς κι' ὁ Ζαντρόν δὲν μποροῦσαν ποὺ είταν ἡ
σκιά τοῦ ἀστυνομικοῦ καὶ ποὺ τοῦ ἀντιπάλου του. Είχαν σηκωθεῖ
πάλι ορθοὶ κι' ἐπάλευαν. Αξαφόνα μιὰ δυνατή κραυγὴ πόνου ἀκού-
στηκε, συνοδευόμενη ἀπὸ μιὰ βλαστήμα. Καθὼς ἐφανέτεο δὲν
είχε κατέβαλε τὸν ἀντιπάλο του καὶ τὸν ἔσερνε ποδὸς τὴν εἰσόδο πού
οὐδεγούσε στὴν τραπέζα.

— Φῶς ! ἀκούστηκε νὰ φωνάξῃ συγχρόνως διαστυνομικός.

Ο γιατρὸς κι' ὁ εἰρηνοδίκης ὧδη μηρησαν γιά νὰ πάρουν τὸ φῶς.
Ο Πλαντάς είχε σηκωθεῖ τὴν λάμπα ἀπὸ τὸ τραπέζι καὶ προχωρού-
σαν ποδὸς τὴν εἰσόδο, μὲν ὁ Λεκός, ταχὺς διότι εἶχε προλάβει.
Η πόρτα τοῦ δωματίου ἀνοίξει μὲ κρότο καὶ παρουσιά-
στηκε ὁ Λεκός ξαναμένος ἀπὸ τὴν πάλη σύροντας μαζί του τὸν αντι-
πάλο του. Πρὶν δὲν Πλαντάς καὶ ὁ Ζαντρόν προφθάσουν νὰ πούν λέξι
διαστυνομικός τοὺς εἰπε :

— Σᾶς παρούσαζο, κύριοι, τὸν ἀξιότιμο κώνιο Ραβελώ, ἐμπει-
ρικό φαρμακοποιοῦ τοῦ Οροσιβάλ, που φαινετά κάνει τὸ βοτανολόγο
καὶ κρυψε τὸ δηλητηριούσατο.

Ησαν τόσο κατάπληκτοι διότι ο Πλαντάς καὶ ὁ δοκτώρ Ζαν-
τρόν πρὸ τοῦ θεάματος αὐτοῦ ὥστε δὲν εὑρίσκαν λέξεις ν' ἀπαντῆ-
σουν. Ο συλληφθεῖς στὸν κήπο ήταν πραγματικῶς ὁ Ραβελώ πού
κουνούδιος ἀπελπιστικά τὰ ἔξαρθρωμένα σαγόνια του. Ο ἀντιπάλος
του τὸν είχε χάμιτ μεταχειρισθεὶς ἐναντίον του τὸ τροφεόν
ἔκεινο τηνάκια τοῦ γόνατος που μεταχειριζόνται δολοφόνους
στὸ Παρίσιο στὶς κρύσιμες στιγμές. Εκείνοι δομοὶ πού ἔπειλησε τόσο
τὸ πατέρο καὶ τὸν εἰρηνοδίκην δὲν ήταν ή ανεξήγητη κάποια παρου-
σία τοῦ Ραβελώ. Η καταπλήξη των προερχόταν ἀπὸ τὴν παρουσία
του Λεκόκ, τοῦ ἀστυνομικοῦ, δολοφόνου λαζαρέατος. Ήταν
η γραβάτα του, τὸ φολόδι του, τὸ ἀλυσίδα του ήταν τὰ ίδια μὲ τὸν
οὐρσονομικοῦ, μὲ αὐτὸς δένθην δὲν ήταν δὲ ο Λεκός. Ο Λεκός
έπειλε ἀπὸ τὸ παράθυρο μὲν ήταν ξανθός, μὲ φαρμακεῖτες μακρύες,
ἔνων αὐτὸς ποὺ πόρτα ήταν ξυρισμένος. Ο Λεκός διαν πήδησε
ἀπὸ τὸ παράθυρο, φαινόταν μιόκοπος, μὲ περιηργή φυσιογνωμία
ποὺ τὸν δειχνεῖται πότε τὸ βλάστην πότε πότε πότε πότε
μέσα ήταν ωραῖος νέος τριάντα χρόνων, μὲ περίφραση φυσιογνωμία
μεταξύ την ήταν δοβιός. Διατρέχουσι τρομεῖς κινδύνους. Αν μὲ
βέβλεπε κανεὶς στὸ τούς ἀσπόνδυλος ἔχθρούς μου, τοὺς κουκούρων
τοῦ Παρισιοῦ, για τοὺς δοποὺς εἰμι δακός των διάβολων, σῆ-
γνοια δὲ πρέπει νὰ κανεὶς τὴν τελευταία μου προσευχή. Επειδὴ ὁ πό-
τος αὐτούς ἔχουν δοκιμοῦθη (εἶναι δὲ ἀνθρώποι ποὺ κρατοῦν τὸ
λόγο τους), νὰ μήνη πετάνω παρὰ ἀπὸ τὸ χέρι τους. Ποὺ
βοτανοκάροισι ανθένται τώρα. Οὔτε καὶ ἔγω δὲν έρει. Γι' αὐτὸς,
κύριοι, ἔχω λάβει τὰ μέρη, γι' αὐτὸς μεταμφιεζόμαι, διά
λογους ἀσφαλείας. Δέκα πέντε χρόνια τώρα εξασκεῖ τὸ
επάγγελμα μου, χωρὶς κανέναν νὰ έρει τὸ πραγματικό πρό-
σωπο μου. Καὶ μόνο διαν δούκασθαι πάρα λίγο καθαρό δέρμα,
εἶναι νὰ ἀνατενεύσω λίγο καθαρό δέρμα, επανέρχομαι στὸν
ειπού μου...

— Σεις κύριε Λεκός ; Σεις ! Εξαφανίσε διεργονόδικης.

— Ολος κι' δλος, ἀπάντησε διεργοφωθεὶς ἀστυνομικός. Αὐτὴν
τὴν φορὰ είμαι μὲν ο σωτός, δὲ ληλυνός Λεκός.

Κι' ἀπευθύνομενος ποδὸς τὸ Ραβελώ, τὸν διποτὸ εἰπε :

— Εμπόρος, εὖν !

Ο φαρμακοποιοῦ ἔπεισε πάνω σὲ μὲν καρέκλα, συντριμμένος,
ἔξασθημενος, χλωμός σάν νεκρός.

Ο Λεκός συνέχισε στραφεῖς πόρτας φίλους του :

— Αλλαξα χωρὶς νὰ τὸ θέλω. Ο ἀχρεῖος αὐτὸς μὲν δὲν ἔβιαλε τὶς
φαρμακεῖτες μου καὶ μ' ἔκαμε νὰ παρουσιαστῶ μὲ τὸ κεφάλι, που μού
χάρισε θέρεος καὶ ποὺ είναι τὸ πραγματικό, τὸ διοίκησις μου κεφάλι.
Είμαι δὲ ληλυνός Λεκός καὶ χωρὶς νὰ σᾶς ποὺ φέμιματα, σᾶς
λεων διτὶ, ἔκτος ἀπὸ σᾶς, τρία μόνο πρόσωπα μὲ ζέρουν ἔτοι. Τὶ τα
θέλετε ! Στὴ δουλειά μου δὲν είναι δύλια ποδόντων. Διατρέχουσι τρομεῖς
φούσινούς, Αν μὲ βέβλεπε κανεὶς ἔτσι, διποτῶς σεῖς μὲ βλέπετε, ἀν
μ' βέβλεπε κανεὶς στὸ τούς ἀσπόνδυλος ἔχθρούς μου, τοὺς κουκούρων
τοῦ Παρισιοῦ, για τοὺς δοπούς εἰμι δακός των διάβολων, σῆ-
γνοια δὲ πρέπει νὰ κανεὶς τὴν τελευταία μου προσευχή. Επειδὴ ὁ πό-
τος αὐτούς ἔχουν δοκιμοῦθη (εἶναι δὲ ἀνθρώποι ποὺ κρατοῦν τὸ
λόγο τους), νὰ μήνη πετάνω παρὰ ἀπὸ τὸ χέρι τους. Ποὺ
βοτανοκάροισι ανθένται τώρα. Οὔτε καὶ ἔγω δὲν έρει. Γι' αὐτὸς,
κύριοι, ἔχω λάβει τὰ μέρη, γι' αὐτὸς μεταμφιεζόμαι, διά
λογους ἀσφαλείας. Δέκα πέντε χρόνια τώρα εξασκεῖ τὸ
επάγγελμα μου, χωρὶς κανέναν νὰ έρει τὸ πραγματικό πρό-
σωπο μου. Καὶ μόνο διαν δούκασθαι πάρα λίγο καθαρό δέρμα,
εἶναι νὰ ἀνατενεύσω λίγο καθαρό δέρμα κι' ὅταν θέλει νὰ
τὴν εἰσάγει στὸν κήπο του.

— Ο Αστυνόμος ἔσωπασε.

— Μὲ εἰστε πληγμένος, εἰπεν έξαφνα διεργονόδικης κοιτάζοντας τὴν αἰματωμένη πληγὴ τοῦ Αστυνόμου.

— Ω, δὲν είναι τίποτε, κύριε, εἰπε αὐτός, δὲ φίλος μου
ορθοστάτης ποδὸς τὸ Ραβελώ, είχε μαζί του μιὰ πελωρία κάμια κι' ηθελε νὰ
τὴν δοκιμάσῃ επάνω πού.

Ἐν τῷ μεταξύ δὲν δοκτώρ Ζαντρόν ἔξετασε τὴν πληγὴ
κι' ἐβεβαώσεις διτὶ δένει ησιο καὶ τόσον σοβαρά. Τότε δὲν
τὴν δοκιμάσῃ επάνω πού.

Ἐν τῷ μεταξύ δὲν δοκτώρ Ζαντρόν ἔξετασε τὴν πληγὴ
κι' ἐβεβαώσεις διτὶ δένει ησιο καὶ τόσον σοβαρά. Τότε δὲν
τὴν δοκιμάσῃ επάνω πού.

— Ας ίδομε τάρα, μαστρο-Ραβελώ, τις γύρευες στὸ
σπίτι μου;

— Ο Ραβελώ έσιπάταινε.

(Ακολουθεῖ)

